

„Mielőtt kiáltanának, én felelek.”

Időpont: Az esztendő első vasárnapja, 1932. január 3. [Helyszín: Győr?]

Alapige: Ézsaiás 65:24.

És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam.

Hogyha az ember nem tudná, hogy ezek az Igék a Bibliában vannak, azt gondolná, valami idegen ember beszél itt, akinek nincs türelme, hogy végighallgassa a másik mondanivalóját, hanem idegesen közbevág: „Mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam.”

De ha tudatára jön az ember annak, hogy ez a Bibliában egy ige és ezt Isten mondja, aki türelmes Isten, azért mégis igaz az az érzésünk, amit érez az ember addig, míg nem tudja, hogy ezt Isten mondja. A mi Istenünk sem szereti a fecsegést. Van ennek egy bibliai megállapítása is a hegyi beszédben: „ne legyetek bőbeszédűek!”

Mi lehet az oka annak, hogy Isten, ki örül, ha a néma ajkak megnyílnak és imádkoznak Hozzá az emberek, és ez az Isten nem szereti a fecsegést? Mert a fecsegésnek súlyos következményei vannak a keresztyén életben.

1./ A fecsegés rávezet bennünket arra, hogy ne legyünk őszinték. A fecsegő ember nem a szívéből, hanem mindig a felszínről mondja mondanivalóját és soha nem lehet megbízni benne.

2./ Ebben benne van a fecsegésnek második veszedelme is. A fecsegők képmutatók szoktak lenni. Most, testvérem, legelsősorban is imádságos életünkre gondoljunk. Képmutatóvá lesz a fecsegő ember, mert szavakkal akarja pótolni az érzéseket. Azt hiszi, ha forró szavak sokaságát zúdítja Isten felé, be tudja velük helyettesíteni az érzéseket.

3./ Veszedelme, hogy a fecsegő ember öntelt emberré válik. Azt mondja Jézus a hegyi beszédben: „mikor imádkoztok, ne legyetek bőbeszédűek, mint a pogányok, akik hosszú körmondatokban beszélnek, és azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg.”

Tehát Isten nem szereti, ha fecsegünk és csak a szánk jár. Ilyenkor jusson eszünkbe Isten üzenete: „mielőtt kiáltanának, én felelek, még beszélnek és én már meghallgattam.”

Van azonban ennek az igének másik oldala is. Isten nem szereti a fecsegést, de szeret minket. Megelőz minket. Előzékeny lélek, akinek nem kell magyaráznom. Mielőtt ajkamon volna a szó, kitalálja. Mielőtt beszélünk volna, már felel is nekünk és boldog mosolygás derül arcára, hogy

eltalálta gondolatainkat. Figyeljük meg, ennek a megállapításnak van egy másik igében kijelentett alapja is, a hegyi beszédben: „tudja a ti mennyei Atyátok, mire van szükségetek.” Nekünk nincs szükségünk, hogy bebeszéljük Istennek, amit kérünk tőle.

De emellett bizonyára vannak mindnyájunk keresztyén életének tapasztalatai arról, hogy Isten még a ki nem mondott gondolatainkat is kitalálja. Hányszor van az, hogy csak csendes félelemmel kérünk valamit, és olyan gyorsan jön a teljesülés, hogy lehetetlen nem érezni, Isten előbb tudta kérésemet, mint én beszéltem. Különösen akkor érzi ezt az ember, mikor egy emberi levélen keresztül jön el Isten válasza. Tehát az a levél előbb íródott, mint én kértem. Mielőtt megvolt ez a kérés szívemben, Isten keresett valakit, aki által teljesítse kérésemet. Lehet-e ennél nagyobb szeretet? Olyan Istenünk van nekünk, aki gondolat kitaláló Isten, akinek legnagyobb öröme, ha teljesítheti még el nem mondott kérésünket.

Van egy harmadik oldala is ennek az Igének. „Mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam.” Ez egy furcsa összevisszaság, csodálatos kaotikus állapot. Tehát vagy nyitott ajtókat döngtet az ember imádságában, amit Isten már kinyitott, vagy pedig beszél, fújja a mondanivalóját még akkor is, amikor Isten már megfelelt.

Az bizonyos, hogy ezzel a lelkiállapottal kapcsolatban ítélet számunkra ez az Ige. Isten nem szereti azokat, akik külön nekik szóló, speciális kijelentéseket várnak és nem elégesznek meg általános kijelentésekkel. „E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván és nem adatott nekik más jel, mint a Jónás próféta jele.” Lukács 16-ban szintén erről van szó a gazdag ember és Lázár történetében. Mikor a gazdag látja, hogy másképp kellett volna élnie és ott könyörög Ábrahámnak, hogy hadd menjen le Lázár az ő öt testvéréhez, hogy megintse őket, nehogy ők is a gyötrelem helyére kerüljenek. És milyen érdekes, hogy az az Isten, akinek az a szíve vágya, hogy az emberek megtérjenek, aki azért, hogy én megtérjek és ez a sok ember is megtérjen, hajlandó volt a legnagyobb áldozatra, Fiának leküldésére, az az Isten nem volt hajlandó megengedni, hogy halott jelenjen meg a gazdag testvéreinek. Az volt a válasz: „van Mózesük és prófétáik, hallgassák azokat.” Miért várnak extra kijelentéseket, hogy külön őhozzájuk lemenjen Lázár, mikor van alkalmuk bőségesen, hogy a megtérés szózatát hallják. És mikor a gazdag azt mondja, hadd menjen le Lázár az övéihez, így felel az Úr: „Ha a prófétáknak nem hisznek, akkor a halottaknak sem hisznek.”

Nem vesszük-e észre, hányszor kerül Istenhez való viszonyunkba ilyen kaotikus helyzet? Mi még beszélünk, ostromoljuk tanácsért, holott ő már megadta a választ. Mit nógatjuk különös kijelentésekért, mikor ő már kijelentette magát. Alkalmas ez az Ige arra, hogy a kijelentés súlyát megnövelje. Vannak fundamentális kijelentések, és amikor Isten imádságunkra megfelel az

Igében, ne fecsegjünk tovább, hanem engedelmeskedjünk. Itt van a fecsegő imádság elítélése. Mert mi nem azért beszélünk tovább, mert nem hallottuk, hanem, mert más feleletet vártunk, ami jobban megfelel ó-emberünknek. Isten nem szereti a külön jelt váró embereket, mert azoknak az engedelmesség felületén van fogyatkozásuk.

Tehát három tanács az új esztendőre: 1. Isten nem szereti a fecsegést, mert könnyen képmutatás, önteltség állapotába ringatnak bele a fecsegő szavak. 2. A mi Istenünk hosszútűrő, aki nagyon szeret bennünket, és nincs nagyobb öröme, mintha kitalálhatja gondolatainkat. 3. Ne várjunk külön kijelentéseket, mert nem fog adni, hanem engedelmeskedjünk az igének.

Hadd olvassam fel még egyszer az igét: „mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam.”

Bizonyos, hogy vannak olyan feleletei Istennek, melyek után indokolt a továbbimádkozás. Gondolok a kananita asszony történetére. Az Úr felel neki és mégis tovább imádkozik. De nem szabad elfelejteni, hogy minden további imádsága alázatosabb, mindig kevesebbet kér. Ez nem fecsegés, e mögött egy mélységes összetörettetés van. Ez nem azonosítható a másik lelkiállapottal.

Nagyon fontos, hogy imádkozó életünk mindig bizalmi viszony legyen Istenhez. Kivel szemben nem beszél feleslegesen az ember? Akivel bizalmas vagyok. Akivel én bizalmas viszonyban vagyok, annak néha nagyon sokat beszélek, mikor nagyon tele van a szívem, és van, mikor hallgatok és ő is hallgat, anélkül, hogy ez feszélyezne bennünket. Nem akarjuk a hallgatást minden áron kiküszöbölni és nem érzi egyik sem kínosnak. Vannak olyan társaságok, ahol borzasztó kellemetlen, ha csend áll be. Nem bírják a hallgatást, mert nincs köztük bizalmas viszony. Ekkor jön a fecsegés, például az időjárásról. És bizalmas baráti körben hányszor áll be hallgatás és nem kényelmetlen nekik. Nekünk ilyen viszonyban kell lennünk Istennel. Ámen.